

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Sophus Claussens Lyrik :

Citation: Claussen, Sophus: "Sophus Claussens Lyrik :", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik* ; Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 12. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen11valshoot-idm140264665260720/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik :

DET GAMLE SYSTEM

Paa Dødsseng du ligger, det lakker mod Slut,
Ej findes den Drik, som dig atter kan kvæge,
Send Bud efter Præsten! – her hjælper ej Læge:
Hver Time er afmaalt og talt hvert Minut.
Du magtsyge Olding! kast bort nu din Brynde!
Du har ikke længere Tid til at synde;
Thi Kraften er brudt.

Du fabler forpint og med vild Fantasi
Om Mennesker onde, som ville dig plage.
Og Ungdommens frihedsbejstrede Dage
Tit drager dit bristende Øje forbi.
Ja let var at love og let var at drømme.
Da først du fik Tag, lagde selv du i Tømme
Dem du vilde fri.

Paa Dødsseng du ligger, det lakker mod Slut.
Du kaster dig feberhéd i dine Dynner
Og pines af vilde, forvirrede Syner.
Du sér Barrikader, alt lugter du Krudt –
„Skyd ned dem, de Folkeforførere, Jøder!“
– Saa synker du, kun Latter du møder:
Din Livskraft er brudt.

DET UNGE DANMARK

Man laa i Isen frossen med Sné paa alle Sider
– da blæstes i Basuner og raabtes: nye Tider!

Den gamle Slægt, som sad der med Gigt og Hæmorider,
fôr op og skreg forfærdet: sé Gletscheren den skrider!

Og stadig voxed Raabet paa Ungdom, modig Færdén,
et Navn, „det unge Danmark“, blev kastet ind i Verden.

Først var det som en Snébold, men steg til en Lavine;
i Angsten saa' det gamle i den sin Guillotine.

Det saa de gamle Guder nedtrampet af Vandaler
– og alle Helligdommens opskræmte Haner galer.

I Kraft af god og gammel autoriséret Viden
de kaldte Folket sammen til Værn mod Fjældskreds Tiden.

– Og Jøkkel Bruset? – tabte sig som en Flod i Sandet.
Den bragende Lavine var den da ikke andet?

Var dette „unge Danmark“ kun tomme Ord og Buider?
Stod der en Hær ej fylket med Skulder imod Skulder?

Hvad eller solgte Hæren for Fredén Kampens Hæder,
og bøjed sig Vandalen for Fjendens tamme Sæder?

Nej! før af Trældoms Lænken du dine Hænder vrider,
jeg tror ej, unge Danmark! paa dine „nye Tider“.

Før du af Land har jaget den gamle Videns Præster
og svovlet ud de Stinkdyr, som Hulen os forpester –

Før jeg paa Livet sér dig bekæmpe dem, du hader,
før jeg faar sét dig plante et Net af Barrikader –

Og før det gamle Slægtled jeg for din Fod sér ligge
– tilgiv mig, unge Danmark! tilgiv: jeg tror dig ikke.

VED LØVEFALD

Der hviler tunge Taager
paa Ager, paa Skov og paa Vand.
Der kredser hvide Maager
over den øde Strand.

Over den muldede Jord
staar Løvet forvasket, fortegnet
ved Vejen, som Poppelomhegnet,
opkørt langs Kysten sig snor.

De gule Blade le mod
Luften, der favner dem vaad.
Der er som et Smil gennem Graad
i Taagens blege Vemod.

Der er Kaadhed i Busken, som vrider
mod Himlen de sorte Hænder
over den Kulde, som svider,
det Regndrys, som aldrig ender.
Der er Kaadhed i Havet, som buldrer,
der er Kaadhed i Fuglenes Skrig
og Kaadhed i Løvet, der smuldrer
paa Jorden som fredløse Lig.

Mig undrer den graadfulde Latter,
den leende Sorg, som sig prenter
paa Skove, paa Bakker og Skrænter.

Hvorfra den faar Mod, jeg ej fatter,
– den Verden, som ligger og venter
paa Vinterens hvide Rædsel.

TIL INGEBORG OG VIGGO STUCKENBERG

Over mig svæver tusinde sprængte
Foraarsknopper i nyfødt Pragt!

Kunde jeg aabne som de det stængte
og faa det skjulte for Dagen bragt
– intet var mig for stort og lyst!
Den bedste Drøm af det reneste Hjærte
jævnt og tyst
burde sendes som Hilsen til *dem*,
hvem ikke den rygende Præstekærte,
men Tro paa sig selv
gav Mod til at bygge en Kærlighedsrede
og hygge et Hjem.

Intet for lyst, intet for stort!

Ti her blev ingen Altre bygt –
ikke Jehovas, han, som udslynged
Dødsdom mod Adams og Evas Sæd,
saa Mand og Kvinde brødebetyngt
knælte og græd
 i dødsfold Frygt!

Intet Alter! – Ti i eders *Sjæle*
Frihedens Gud sidder trodsig og stum
og kan ikke knæle.

Men derfor ejer I Verdens Rum,
ejer de endeløst bølgende Sletter,
hvor alt det smaa flyger bort

og spredes som Sværme af legende Avner
– hvor Sjæle hinanden favner
i havblaa Dage og syngende Nætter.

Saa vil jeg hilse af Hjærtens Lyst
paa *den*, hvis énsomme Stormtid er omme.
De søndrede Nerver skal heles igen.
Med bløde, venlige Hænder
vil Fremtiden komme.

– Se, Foraarets livsglade Maaned
drysser nu Grønt i Vinterens Spor.
Let træder Foden paa Jord;
aldrig grønnes en Vaar forgæves.
Mens Græsset spirer med flygtig Duft,
frit og lykkelig skal Brystet hæves;
og glade, begærlige Læber vil nippe
den kvægende, sølvfine Luft.

ET HERREGAARDSLIV

Mine sære Tanker
fôr vild, fôr vild,
over Mure og Skranker
og ind gennem Ild.

Hendes Øjnes Tegning
var krank, saa krank,
al Rejsning og Svejning
var frøkenlank,
mens et vaavittigt Kjolebryst
bugned og sank.

Hun gav mig sin Læbes
vildtsure Most,
den Gang Klokken slog sex.
Ved Midnat da kom hun,
paaskrævs af en Kost,
som en Hex – en Hex.

JEG HAVDE DRØMT . . .

Jeg havde drømt, vi blev til Elskov kaaret
med Løvbruds-Urter slynget ind i Haaret,
og hver en frossen Kummer holdt til Søs
ved Landnamsjublen i de første Kys,
at rige vi blev paa Vindens Bølger baaret
og faldt kun blødt som Frugt om Efteraaret
i Løvet fra et knudret Æbletræ . . .
at lunt i Læ mod sin Venindes Knæ
jeg skulde elske, tænke, tro og hade
som i en Duft af fine Valnødblade.

Men det at elske er at langsomt døde
hvert fyrigt Haab fra Hjærtets Morgenrøde,
og det at elske er en Skæbnedom:
at synes rig, er Lykken nok saa tom.
Jeg ved det, vi fordømmes uden Brøde
i Evighed at skulle elske, gløde,
i Evighed at holde Takt og Trit
til et fortvivlet, vildt Parforce-Ridt,
at se vort nære Fald med stærke Nerver
og hugge Panden i de haarde Skærver.

EN LILLE VISE

Mit Hjærte var som pure Guld,
en Pige aabned kun dets Skrin
og holdt det flink og omsigtsfuld
saa blankt, som Pigen selv var fin.

Men da mit Skrin i Baglaas smak,
mit Hjærte sig forvirred – ak!
en Gift Metallet overtrak
saa det blev grønt og irret – ak!

Nu findes der ej Hjælp – hvor tungt, –
før man en Dirk faar varlig fat,
før én, som aander varmt og ungt,
vil pudse paa det Dag og Nat.

HØSTMORGNENS KLAMME TAAGESLØR . . .

Høstmorgnens klamme
Taageslør skjule
Bulevarter, hvis Træer
staa røde og gule.
Halmlæs i Rækker
forbi mig glide,
svævende bort i
det dampende hvide.

Naar Bladene drysses,
naar Stormene buldre,
jeg drømmer om stilfulde
Haver, som smuldre,
drømmer om Marmor:
Eroter, der kysses,
mens Frugt gaar i Trøske
og Bladene drysses.

Naar Træernes Kroner
staa frysende tynde,
jeg drømmer om Sale
af udsøgt Ynde,
jeg drømmer om Tanker
saa glødende fine,
om ild i Kaminer,
om Druer og Vine.

Jeg drømmer om Ømhed,
hvor Kærtegn ej skiftes,
men skjult i de slyngende

Ordstrømme skriftes,
drømmer, mens Bladlig
i Luftbølgen sejle
om smaa bitte Handsker
og Rosennegie.

Nu veksles den viltre
Sommersolbrynde
med efteraarsbroget
farvefin Ynde.
Jeg bytter min Skov
mod en tæppelun Stue,
opgiver Frøknen
og elsker en Frue.

– DEN TAVSE CÆSAR –

I Peking blev der forberedt en Fest i gammel Stil –
Tsching la! Hei la!
Der var Trediveaarsdagen for vor Kejsers sidste Smil –
Tsching! Lu! La! Udi Peking!

Han har undertegnet alt, hvad i Kina er sket –
Tsching la! Hei la!
Gjort Mænd til Mandariner, men aldrig har han lét –
Tsching! Lu! La! Udi Peking!

Og med sin Pungdymave, krumrygget og skæv –
Tsching la! Hei la!
Kom mangan gammel Rotte, kom mangan listig Ræv –
Tsching! Lu! La! Udi Peking!

De bare deres Hilsen for Kejseren frem –
Tsching la! Hei la!
Med smaa og store Drager benaaed man da dem!
Tsching! Lu! La! Udi Peking!

Kaptejn Tscheng blev befalt at sætte Grænsen i Stand –
Tsching la! Hei la!
Løjtnant Tsung at smide Fjenden i det nærmeste Vand –
Tsching! Lu! La! Udi Peking!

Og alt Oprør blev slukt, hvoraf Landet var betrængt –
Tsching la! Hei la!
Hihn-Ling blev forfremmet, Lang-Huhn blev hængt –
Tsching! Lu! La! Udi Peking!

I Peking blev der Brug for mangen Ordenssoldat –
Tsching la! Hei la!
De stod paa Rad helt ud til det franske Konsulat –
Tsching! Lu! La! Udi Peking!

Saadan var Kina fredeligt, i Peking var der Fest –
Tsching la! Hei la!
Da vor Kejser kom til Broen, gav han Ya-u-Yang sin Hest –
Tsching! Lu! La! Udi Peking!

Først kom der et hundred kinesiske Mænd –
Tsching la! Hei la!
Ti Rækker paa ti gik som Heste i Spænd –
Tsching! Lu! La! Udi Peking!

De trak gennem Byen vor Kejsers Karet –
Tsching la! Hei la!
Hans Pande var løftet, hans Mund har ej lét –
Tsching! Lu! La! Udi Peking!

Saa kom der ti Tusind Mongoler i Rend –
Tsching la! Hei la!
Stik Tungerne ind, I kinesiske Mænd! –
Tsching! Lu! La! Udi Peking!

Ved Banketten talte Kantsju: „Vor Kejser har lagt Skjul –
Tsching la! Hei la!
„Paa det Smil, som ikke sømmer sig en Mand, der er gul –
Tsching! Lu! La! Udi Peking!

„I tredve Aar han væged vore Embeders Kraft –
Tsching la! Hei la!
„Vort Kina er en Øxe, og han er Øxens Skaft“ –
Tsching! Lu! La! Udi Peking!

Af oprigtige Smaafolk blev der ved Mørke fuldt –
Tsching la! Hei la!
Og deres Øjne lyste, skønt Maven skreg af Sult –
Tsching! Lu! La! Udi Peking!

„Vi er den stunnne Mængde uden Smil og uden Læ –
Tsching la! Hei la!
„Men Cæsar lider for os – han er vort Himmeltræ –
Tsching! Lu! La! Udi Peking!

„Hans Grene rækker Himlen og de eviges Sted –
Tsching la! Hei la!
„Og saa længe han maa tie, da tier Kina med.“ –
Tsching! Lu! La! Udi Peking!

I MORGEN . . .

I Morgen ud i det vide Land!
Farvel I Drømme kære!
I Morgen Nat over Østersø
saa langt som Skibet vil bære.

Saa langt som en Havn end lugter af Beg,
saa langt som et Dampskib ryger,
sendte jeg gerne mit drømmende Jeg
fra Lavlandets Taager og Byger.

Jeg er dog rank og beredt til Kamp,
den kækkeste Fane jeg følger.
Jeg strækker ej syg min Arm mod en Sol,
som visned bag Kattegats Bølger.

TRÆT AF UGERS SYGELEJE . . .

Træt af Ugers Sygeleje
tærer Don Raviro ensom
paa sin rige Hjærnes Drømme,
paa sit stolte Hjærtes Eje.

Fra de snebelagte Veje
larmer Venner ind i Stuen.
I sin Stol Raviro stille
hilser – Kind og Hænder blege.

I hans Blik et Glimt, som taaler
ingen Vennelarm! En Skygge
paa hans fine Bryn for hvert et
velment Tramp af travle Saaler.

Mens hans Øjne tankefjerne
følger Ovnens Baal, da vinker
han med Haanden sagte Tavshed.
Som i Ætherluft en Stjerne

mærker han sig fra en snæver
Klode kastet ud i Baner
som en Stjerne i sin Æther
og han føler, at han svæver,

bæres trods sit Legems Træthed
over Seinen, over Frankrig
ved en Magt af egen Sødme
med en ukendt Hjærtelethed.

Længe har han hvilet og sovet,
før han fandt saa blaa en Æther,
varm en Morgenglød – med Sneen,
Evighedens, paa sit Hoved!

FINIS FINALIS

Jeg mærker det som Liglugt – aa kom mig ikke nær
med en forfejlet Kvinde, der strækker Gevær.
Lad Manden friste Verden, forgaa af Sult og Frost,
men hun svarer ham sit Nej, og han dør paa sin Post.

Jeg bejled til den Lilje, der drev paa Vaarens Dam,
en lille, stenhaard Vilje drev mig derfra med Skam.
Der er saa faa af Blomster – ak denne Jord er fæl . . .
Men der var ej Tvivl i min og ej Tvivl i hendes Sjæl.

Vi dræbte alle Blomsterne og hver en Drøm om Lilje,
alt, hvad jeg nu kan huske, er en lille stenhaard Vilje.
Jeg har dog kendt en Anden – som hun – der holdt sig brav
og nu er ren som Blomsterne, der gror paa hendes Grav.

VIDUNDERLIGE HAV . . .

Vidunderlige Hav, der slutter ind,
der med sin Bølgevuggen ud og ind
beskyller Landet – evigt, evigt skridende
med Havets Døtre paa hver Skunkam ridende.

Jeg fandt der inde megen uberegnet
Modgang, hvor Bonden pløjer langsmed Hegnet,
Havfruer tag mig med, min Sjæl er hærget,
i Bølgeslottet eller Venusbjærget!

Den Fryd, jeg kyssed mellem Hegnets Snerler
jeg kysser nu blandt sære hvide Perler,
I fiskeklamme Mør paa Dybets Veje.

Der inde ærgrer, piner de en Mand,
til han er helt ubrugbar for sit Land.
Saa tager de hans allersidste Eje.

RAAD TIL EN KVINDE
FRA DET SYTTENDE AARHUNDREDE

Græs og Grønsvær, hvor vi træder,
alle ømme Ønsker tændt,
Kærlighed i hvide Klæder
mod et luftblaat Firmament.

Svimlende ved Himlens Porte
vil et altfor jordisk Krav
strække os tilintetgjorte
paa vor unge Elskovs Grav.

Kvinde blues! – ej at skues
taaler Livets skønne Gud.
Ung og vældig – som tilfældig –
hævder skæmtvis han sit Bud

og velsigner vore Ejed,
naar vor Afmagt, mens vi længes,
ganske skjules, gennemtrænges
af en ung Forelskethed.

CLARAS DRØMME

Jeg drømte, at Toscanerinden dræbte en Okse.
Vi var alle sammen i Køkkenet:
Du og jeg og hun og Fortunato.
Jeg drømte, at hun stod med en lang Slagterkniv
og skar i Oksens Hals.
Men Oksen laa paa Gulvet og saa
paa mig med et Øje fuld af Medlidenhed
Jeg sagde: lad os aabne Døren; inden vi dræber Dyret;
thi det kunde blive rasende og springe i Vejret.
Og vi gav os alle til at lukke Døren op.
Men Døren var lukket og ingen kunde aabne den.
Vi var lukkede inde med Oksen.
Og som jeg havde sagt sprang Oksen i Vejret,
den sprang lige op til Loftet,
og den begyndte at ødelægge og myrde
os alle
baade Toscanerinden og dig og Fortunato,
saa I var helt døde.
Og ogsaa mig stangede den, men
Jeg kunde intet mærke, og den kunde
ikke undlive mig.
Og jeg vaagnede op i Forfærdelse . . .

HUN GAAR I SNE . . .

Hun gaar i Sne den hele lange Dag
igennem hvide Verdner, tætte Driver
og altid støt og ens med lige Iver
– hun gaar i Sne den hele lange Dag.

Der kommer ingen Sol paa nogen Dag
og kysser Rimen bort fra hendes Tanker.
Hun gaar i Sne, der taarner sig til Banker,
men hun er mild den hele lange Dag.

Jeg gaar i Sorg det hele lange Aar
og længes ind bag disse hvide Skranker.
Jeg gaar og er dog glad det lange Aar,
at jeg kan tro paa den, jeg aldrig faar.

HIMMELRUMMET ER SAA DYBT . . .

Himmelrummet er saa dybt
og med stærke, lange, lige
Buestrøg fra Jordens Krypt
naar jeg ind i Himmerige.

Hun har bedt mig om et Digt,
hun har bedt mig om en Tone.
Mandens Tale trøsterigt
kan hans Skyld og Armod sone.

Jorden er saa smal, saa smal,
smalle Sjæle alle Vegne,
al vor Rigdom staar for Fald:
Glæden og den grønne Bregne.

Er det smalt og er det trangt,
ræk mig dine smalle Læber.
Hjærtet naar saa langt, saa langt
lever det, kan Verden falde.

Du er som Musiken selv
under hvide Frugtblomst-Flokke,
Violin og Himmelhvælv,
Fløjte, Orgel, Kirkeklokke.

AK EN SØD UTUGTIG LÆNGSEL . . .

Ak en sød utugtig Længsel
driver mig imod Isaura
Pigen med de blege Kinder
hun, som altid æder Æther,
Og jeg længes nu at favne
huldt den ømme Englepige,
ak men desto værre vil hun
ikke lystre mine Lyster.
Det jeg føler for Isaura,
er slet ikke værd at nævne,
det er ingen dyb og hellig
Kærlighed, som kan besynges.
Heller ingen vild og vældig
Attraa, som slaar Glas i Strykker,
men en sød utugtig Længsel,
som slet ikke kan besynges.
Men i Fald jeg faar Isaura,
Pigen med de blege Kinder,
vil vi ligge længe sammen,
indtil hendes Hjærte vaagner.
Indtil vore Hjærter vaagner,
og en Guddomsskønhed fødes,
vil vi kysse meget længe,
ak Isaura, lad os mødes!

PARODIEN

Pessimist

Alt her i Verden er Parodi
et Vrængværk af Drømmen, som drog forbi.
Det skabende mægtige Ønske forgaar,
men Parodien bestaar.

Hun

Af Jord er jeg kommen. Trods Brud og Skaar
jeg elsker dens Kaar med Hud og Haar –
er ingen Alf, som i Nattens Vind
kan rede min Seng paa et Edderkopspind.

Praktiker

Det er ej nok med en Drømmehelt,
nej tømre skal du og rejse dit Telt,
og blev dine Ønsker til Ting, man ser,
da puster du lidt – og ønsker mer.

Poet

Et Dyrehavstelt, en Markskrigerbod
fornyder atter mit Drømmemod.
Thi hvor kun det første Makværk er gjort,
der kan man begynde at drømme stort.

TIL DEN LÆRDE V. V.

Du holder dig til dit Espalier,
det finder jeg meget forstandigt,
der kan man sno sig, tro sig, kro sig
og stige i Højderne mandigt.

Jeg staar som et Træ paa Friland.
Der maa man gøre bred sig
og aldrig gaa mere i Højden,
end man kan faa Stammen med sig.

Jeg skyder vel stundum et Topskud
højt op over alle Grene
i Sol og Fryd – men til næste Aar
staar det tungsindigt og ene.

Du taler hvert Aar paa dit Rækværk
om Himmelens højeste Under,
og Mængden finder din Visdom saa vis,
at de ved ikke, hvor den bunder.

Jeg drømte: under mit første Løv
at rede to Elskendes Leje,
et Ly for Solen, et Læ for Støv,
et Fristed vel værd at eje.

Jeg drømte: under mit næste Løv
en Træbænk, et Hvil, et Stade,
hvor Mand og Kvinde en Sommerdag
rastede arbejds-glade.

Jeg drømte: under mit sidste Løv
et Hvælv, hvor Hjortene springer,
hvor Ungdom og Manddom og Alderdom
med tusinde Bannere svinger.

Det nytter dig ikke, Hr. Espalier,
hvor højt og hvor langt du dig bugter:
i Fald vi skal leve, saa maa du herved
og smage paa mine Frugter.

BØRNERIM

Der var en Gang et flittigt Bæst
der kunde alt, og alt fik læst,

han fulgte Pligten tung og trist,
o ve det gik ham godt tilsidst.

Der var en Gang en Dovenlars
han undgik alt, der voldte Mas.

Han drømte om Aladdins Krone,
men Visen fik en anden Tone.

FORDREVEN

Og da jeg forlod det gamle Land,
jeg følte mig halvt som landflygtig Mand.
Hvor var nu de Bakker og Ege,
jeg elsked i Sommerens Brand,
saa taagedryppende blege,
saa blege.

Jeg agted at komme en Gang i Høst
som Mand igen til den brune Kyst,
til Idræt og modige Lege.
Men Kysterne syntes saa blege.

Her fødes ej mere en Sang under Ø,
her vækkes kun Livet for langsomt at dø,
men ingen Manddom, som ryster
med solglad Hu disse Kyster.

Og da jeg forlod det gamle Land,
da svandt mine Haab med det rindende Vand.
Og det, jeg har elsket og levet,
– var glemt, var i Bølgerne skrevet.

Og da jeg udgik af Havets Skød,
da var mig al Verden som fremmed og død.
Jeg vandred i udenlandske Stæder.
Ak hvor er nit Hjem og min Hæder?

MANKE - - -

Jeg er en stor Poet til Landets Skam, -
hvis Løveманке trodser Sax og Kam.

Ingen har tæmmet mig,
og ingen har kæmmet mig.
Men min egen Mangfoldigheds
Vildvæxt har hæmmet mig.

DEN HVIDE HURI

Den hvide Huri, hun gik til Messe
fin som en østerlandsk Sagn-Prinsesse,

bodfærdig kyssed hun Krucifixet,
i hvide Klæder for Altret hun knixed

hun blegned og ligned en Nonne næsten,
fordi hun elskede . . . elskede Præsten.

Et pynteligt Landsted med lyse Persiener
en Have med Sirtrær, hvor Solen brænder

var Damens Bolig . . . hun var saa brun
med kridhvide Kinder – og svøbt i Dun

i Dun og Fjedre – en Sjæl i Nød
med Øjet sort, som hun frygted sin Død.

PEGEPIND

En Sky forbinder sig med Træet,
før skimted jeg hvert Blad, hver Gren,
nu ser jeg ikke én,
en Sky har sluttet Pagt med Træet
og truer at forvoide Mén
mod Blomsten, Straact, Mennesket og Kræet.

Et Solglint leger over Kvist og Blad,
og dette Flimmer tænder Milliarder
af vimse Føltraade i det Væsen,
hvis Uro gør dig godt og gør dig Skade.

Men gaa kun blind og lige efter Næsen
med aabne Øjne –
da finder du din Tids Professor-Arter.

Og hold dig til Professor-Holdet
tæl alle Blade, alle Kviste,
du fanges dog til sidst med Liste.
Naturen er fortroldet
mer end selv jeg vidste.

Du kan ej udstaa disse øde Mure
og disse Veje, Gaarde, Lader, Skure
og Trær og Hegn, der intet synes sige,
indtil en Dag de allesammen skriige
et og det samme – – hvilke Tanker? hvilke?

Du tæller Blomstens Blade, Rosens Stilke.
Men selv har du ej levet, blomstret, foldet
dig ud --- Du hader alt --- du er fortroldet.

DEN GAMLE MORSKAB ---

Den gamle Morskab dør ud,
paa Gud tror ingen mer,
end ikke Naturens Gud –
Hvor findes et Hjærte, som ler.

Den store Pan er død
og Skæmt og Elskov lagt øde.
Selv Fromheden mangler Brød,
da Momus og Venus er døde.

Dog gaar jeg i Nødens Stund
i Fromhed og med Liste
til Skæmtens og Skønhedens Lund
og samler Ønskekviste.

ER JEG BLEVEN ENSOM . . .

Er jeg bleven ensom – ladt tilbage
ved en Ovn, en Lampe og et bogfyldt Bord.
Se en hvid fornuftig Kat, som sover
paa et Hynde . . .

Se en Bisonokses Pels
brun og lun bredt ud i Lænestolen,

hvor en afsat, ubesejret Mester
holder Gæstebud for sine Drømme –
disse Stolerygge, som er mine Gæster,
snoresy'de, gobelinsbetrukne,
spillende i graat og grønt og bronze –
Disse Egeplader, Bord og Skabe –

Jeg er veltilfreds i mine Stuer
mellem Farver, som jeg engang valgte,
stort er Bordet, Værelset en Sal,
skabt til Arbejdsstilhed eller festligt Lag,
Drømmeliv og Skaben Nat og Dag.

KINESISK NOVELLE

Jeg har levet i et Kina,
da min Ungdom stod i Flor,
og har troet paa alt,
som en ung Kineser tror.

Pekings Børn og Pekings Blomster
kan jeg inderlig forstaa,
og jeg elsked ydmyg dem,
hvis Øjne mest var skraa.

Jeg har levet i et Kina
i Fornægtelsernes Tid
da saa mangen Blomst blev bleg
af en Kamp om gul og hvid.

I den gule Skønheds Verden
kom den kaade til kort,
og Livet er en Tugt,
hvor Smilet lægges bort.

DIGTEREN SOVER . . .

Digteren sover,
 hvorfør maa han ikke?
Livets bitre Urt og Naftadrikke
vil han glemme. Hvorfor skal han vaage?
Skal han hades ogsaa naar han sover?

Altid har han kaldt paa Jer
kaldt i ti, i tyve Aar og tredve.
Han har aldrig kunnet vække Jer.
Vil I nu til Gengæld vække ham?

Jeg vil ikke sælge mine Riger,
jeg vil ikke handle mer og købslaa,
noget skal til sidst bestaa i Verden,
som ej Handelsmænd kan faa i Hænde.

MONOLOG (i Tiden mellem 1910 og 1920)

„So läuft denn die Zeit immer spurloser ab“,
skrev Schopenhauer fortørnet og knap.
– I Gaar var man Yngling. I Dag staar man hældet
og hules, som Pilen, ved Livskildevældet
med møre Tænder og al den Forstand,
som gemmes og gror i en ormædt Tand.

Et Liv er en Krise, som sporløst gaar over,
vor Ungdom er død, og død Schopenhauer.
Og Visdom forgaar om end aldrig saa skrap.
So läuft denn die Zeit immer spurloser ab.

Vi gjorde os Vandringen sur med vor Trods
mod Hulhedens Aand – og nu huler den os.
Og Skønhed og Lyst ud af Hænderne slap.
Men Verden gaar rundt om sin gamle Tap.
Der sidder Monarker paa alle Troner,
i Stambul er Tyrken, i Utah Mormoner,
i Rusland er Knut og i Kina er Krig,
Moralen er sløj og det stinker af Lig.
Hvad er det for Tider? Spørg Knæsen og Pigen:
i Hjærterne Mangel paa festlige Dater
og udadtil „Mangel paa Resultater“!

Naa endelig! dér har vi Verdenskrigen!

TIL HOLBERG-SAMFUNDET

Jeg vil ikke hæderkvæles og ligge paa Lur
bag en kinesisk Mur
for Aand og Kultur.
Jeg ønsker mig de Fjender,
som hader mig alene!
eller Venner
saa mange, som en Kirke har Stene.

RHYTME

Har jeg nu rejst saa vidt omkring
og ikke funden nogen Verdens Ting?
Jo jeg har funden dig
 du alvorsrige
og skæmteglade, datterlige Pige
der ligner ved et Solglimt i min Stue
forstandig, skyggefuld, den mørke Druer
og vækker Fyrstedrømme i mit Rige
naar mest jeg tror at være Ingenting.

AT TRO SIG AF FALSKE PROFETER . . .

At tro sig af falske Profeter *forledt!*
var altid Svaghedens Mærke.
Der er ingen Kraft hos en falsk Profet.
Men Lyset er til for de stærke.
Det straalte fra Evighed stedse paa ny.
Men den, som er ræd for Guds Aasyn, maa fly
til Templer og Helligdomme,
hvor alle oprigtige Fromme
andægtig med Savn og Bod og Bøn
bereder sig paa at fortjene den Løn
at se Frelseren komme.

Et evigt Liv vil de give dig,
de Tempels oprigtige Fromme,
i Fald du vil vogte den rene Tro
sagtmodig, til Tiden er omme,
i Fald du vil vente med hellig Hu
som Bruden til Brudgommens Komme.

Men hvorfor gaar du saa sorgfuld din Vej.
Den evige Sandhed og Lykke,
det evige Liv, det findes i dig,
det lever, og kommer til Verden med dig.
Den evige Sandhed og Lykke bor
ogsaa hos mig i hver Længsel, hvert Ord.
Du skal mættes med Brød fra Alkærligheds Bord.

Jeg ved og erkender: – det syntes tit
som om jordbunden Lyst havde ledt mine Skridt.
Thi skønt er Gyset paa Livets Strøm,

naar man kan bo i sit Hjertes Drøm.
Det er dog de himmelske evige Digte,
jeg elsker . . . og taber dem aldrig af Sigte.

HENRIK PONTOPPIDAN. SILHOUET

Nu hvidnes den sortblaa Pontoppidan,
mod Landevejspopler og Pile
man ser ham i Solrødmen smile.
Paa Himlen staar blegblaa Stjerner i Flor,
før Aftenen fylder den summende Jord,
og Dagen er gaaet til Hvile.

DEN KUNSTIGE MIKKEL

Hvor et Menneske dog er forfinet,
bemærked den kunstige Mikkell
og fæsted paa sit Bryst en Aurikkel:
Vi forplanter os ganske som Svinet,
vi er født som et Dyr med Testikkel,
men har lært os at køre paa Cykle.
Hvor er Menneske dog er forfinet!

LYS OVER LANDET

Lys over Landet! kvadrede Gertrude,
da hun polerede sin Vindusrude
og rev sit bedste Buksefin til Klude.

HENDES BUGSKIND . . .

Hendes Bugskind stod spændt som en Tromme.
Mager var hun. Paa den hele Rad
næppe nok for en Ravn til Aftensmad.
Venter i Spænding paa Elskerens Komme.

I ET ATELIER

Her kunde vi ha skrevet mange Gange mer,
men Pennen gik i Staa som Ploven dybt i Jorden.
En Række blide Farvers tyste Rykken frem
gentog et sejrrikt Slyng, som satte dem i Gang.
Her sidder jeg dog selv med Tvivlen om min Isse.
Det levende er Drøm, og Stilstand er det ganske visse.

Men endnu faar jeg Lyst igen med Krudt og Bøsse
med Dolk og Kniv at lege og jonglere
i farlig Nærhed af den hvide Hud
og se, om du kan holde Gyset ud.

TUSMØRKET . . .

Tusmørket sniger sig ind i mit Rige,
Solen blir hedere nu.
Høsten er rød, nu maa Sommeren vige,
Luften bliver sødere, blaa og ru.

Det er smukt, en rødgylden Alle
 henad Tusmørkets Tid,
mens September endnu staar frisk
 med de grønligge Veje.
Hvorfor taber jeg idelig alt,
 hvad jeg helst burde eje.
Det er smukt, en rødgylden Alle
 henad Tusmørkets Tid.

I EN KLIT . . .

I en Klit
langt fra mit og dit
vil vi mødes
vil vi glemme, at vi ødes
og vor Kraft er slidt

i en sandren, sammenføgen
øde Klit.